

ဝေပုလင်းတရားစဉ်

သာမညုပလသုတ်

◆ ◆ ◆ ◆ ◆
ဒေါက်တာစိုးလွင် (မန္တလေး)

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်

ဝေပုလင်း၊ ဝိပဿနာ သင်တန်းအတွက် ကောက်နုတ်ပြုစုထားခြင်းဖြစ်သည်။

(၁)

“ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ ”
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာတို့အား ဤဓမ္မစာစုဖြင့်
ရိုသေစွာ ကန်တော့ပါ၏။

သာမညဗလသုတ်

ဒေါက်တာစိုးလွင် (မန္တလေး)

‘ဝိသုဒ္ဓိမဂ်’

ဓမ္မလမ်း ဝိပဿနာသင်တန်းအတွက်
ကောက်နုတ်ပြုစုထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီဃနိကာယ်

သီလက္ခန်ပါဠိတော်

သာမညပလသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည် - အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ထောင့် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်ရှိသော များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် (အဘယ)မင်းသား မွေးစားသော ဇီဝက၏ သရက်(ဥယျာဉ်)၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူ၏။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ညဉ့်

ထိုစဉ်အခါ၌ မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် မိုးလေးလ အဆုံး တစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်ဖြစ်သော (တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့) ညဉ့်၌ မင်းအမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် မြတ်သောနန်းပြာသာဒ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင့် ၏- “အချင်းတို့ လသာသောညဉ့်သည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှုချင်ဖွယ် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းစွတကား၊ အချင်းတို့ လသာသော ညဉ့်သည် မှတ်သားဖွယ် ကောင်းစွတကား၊ ယနေ့ အဘယ် သမဏ ဗြာဟ္မဏကို ဆည်းကပ်လျှင် ငါတို့၏ စိတ်သည် ကြည်လင်ရာပါအံ့နည်း” ဟု ကျူးရင့်၏။

ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင့်သော် မင်းအမတ်တို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းအား ဤစကားကိုလျှောက်၏- “မင်းမြတ် **‘ပူရဏကဿပ’**ကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ၊ မင်းမြတ် **‘မက္ခလိဂေါသာလ’**ကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ၊ မင်းမြတ် **‘အဇိတကေသကမ္မလ’**ကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ၊ မင်းမြတ် **‘ပကုဂေစွာယန’**ကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ၊ မင်းမြတ် **‘သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌ ပုတ္တ’**ကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ၊ မင်းမြတ် **‘နိဂဏ္ဌနာဓုပုတ္တ’**ကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ၊ မင်းမြတ်၏စိတ်သည် ကြည်လင်တန်ရာပါ၏”ဟု

လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သော် မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် ဇီဝကအား “အချင်း ဇီဝက သင်သည်ကား အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေဘိသနည်း” ဟု ဆို၏။

ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား

“မင်းမြတ် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ဤမြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ထောင့် နှစ်ရာငါးကျိပ်ရှိသော များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်တို့၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူပါ၏။

မင်းမြတ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်တော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်လျှင် မင်းမြတ်၏ စိတ်သည် ကြည်လင် တန်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

“အချင်း ဇီဝက သို့ဖြစ်လျှင် ဆင်ယာဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်စေလော့”။
“မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် ဆင်မငါးရာတို့၌ မောင်းမတို့ကို တစ်ဦးစီ စီးစေ၍ စီးတော်ဆင်ကို (ကိုယ်တိုင်) စီးပြီးလျှင် မီးရှူးတိုင်တို့ကိုဆောင်စေလျက် ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်သို့ သွားလေ၏။ သရက်ဥယျာဉ်၏ အနီးသို့ရောက်လျှင် ကြောက်ခြင်း တုန်လှုပ်ခြင်း ကြက်သီး မွေးညင်းထခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ် မင်းသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ကြက်သီးမွေးညင်းထသည်ဖြစ်၍ ဇီဝကအား ဤစကားကိုဆို၏ - “အချင်းဇီဝက ငါ့ကို မလှည့်ပတ်သည် မှန်၏လော့၊ အချင်းဇီဝက ငါ့ကို မဖြားယောင်းသည် မှန်၏လော့၊ အချင်း

ဇီဝက ငါ့ကို ရန်သူတို့အား မအပ်နှင်းသည် မှန်၏လော့၊ တစ်ထောင့် နှစ်ရောင်းကျိပ်မျှရှိ မြောက်မြားသော ရဟန်းသံဃာ၏ ချေဆတ်သံ ချောင်း ဟန်သံ စကားပြောသံသည် အဘယ်ကြောင့် မဖြစ်ဘိသနည်း” ဟု ဆို၏။

“မင်းကြီး ကြောက်တော်မမူပါလင့်၊ မင်းကြီး ကြောက်တော် မမူပါလင့်၊ မင်းမြတ် သင့်ကို မလှည့်ပတ်ပါ၊ မင်းမြတ် သင့်ကို မဖြား ယောင်းပါ၊ မင်းမြတ် သင့်ကို ရန်သူတို့အား မအပ်နှင်းပါ၊ မင်းကြီး ရှေ့သို့ ကြွတော်မူပါလော့၊ မင်းကြီး ရှေ့သို့ ကြွတော်မူပါလော့၊ တန်ဆောင်းဝန်း၌ ဤဆီမီးတို့သည် တောက်ပလျက် ရှိပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံမှု

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် (ငြိမ်သက်သော) ဆိတ်ဆိတ်နေသော ရဟန်းသံဃာကို အဖန်ဖန်ကြည့်ရှု၍ (ဤသို့) ဥဒါန်းကျူးရင့်၏ - “ယခုအခါ ရဟန်းသံဃာ သည် အကြင် ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ငါ၏(သား) ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား သည် ဤငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေသတည်း” ဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

“မင်းကြီး ချစ်မြတ်နိုးရာသို့ သင် (စိတ်အားဖြင့်) ရောက်သွား လေပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားကို အကျွန်ုပ်ချစ်ပါ၏၊ အရှင် ဘုရား ယခုအခါ ရဟန်းသံဃာသည် အကြင် ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အကျွန်ုပ်၏(သား) ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားသည် ဤငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေသတည်း” ဟု အဇာတသတ်မင်းက လျှောက်၏။

ထို့နောက် မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ကို ရှိခိုး၍ ရဟန်းသံဃာကို လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌

(၅)

ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကိုလျှောက်၏-“အရှင်ဘုရား ပြဿနာမေးရန် အကျွန်ုပ်အား အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုပါက တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို မြတ်စွာဘုရားအား အကျွန်ုပ် အနည်းငယ်မျှ မေးမြန်းလိုပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး မေးလိုရာကို မေးလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အတတ်ပညာနှင့်မျက်မှောက်အကျိုး

“အသျှင်ဘုရား များစွာသောအတတ်သည်တို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ဤအတတ်သည်တို့ကား ဆင်စီးသူရဲများ မြင်းစီးသူရဲများ ရထားစီးသူရဲများ လေးသည်များ အောင်လံကိုင်များ စစ်ဆင်သူများ ဆတ္တာသည်များ ရက်ကန်းသည်များ အိုးထိန်းသည်များ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဤနှင့်အလားတူ များစွာသော အတတ်သည်တို့ ရှိပါကုန်သေး၏။

ထိုသူတို့သည် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော အတတ်၏အကျိုးကိုမှီ၍ အသက်မွေးပါကုန်၏။ ထိုအတတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစေပါကုန်၏။ အမိအဖတို့ကို ချမ်းသာစေပါကုန်၏။ သားမယားတို့ကို ချမ်းသာစေပါကုန်၏။ နတ်ပြည်၌ဖြစ်စေတတ်သော ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော အလှူကို သမဏဗြာဟ္မဏတို့၌ တည်စေပါကုန်၏။ ဤ (အတတ်တို့၏အကျိုး)နှင့်တူစွာ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ‘**ရဟန်းဖြစ်ကျိုး**’ကို ပြခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသလော အရှင်ဘုရား”။

မျက်မှောက်ရအပ်သော ပထမ ရဟန်းဖြစ်ကျိုး

ဤ (တိုင်းပြည်)၌ ရှေးဦးစွာထလေ့ရှိသော နောက်မှအိပ်လေ့ရှိသော မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်လေ့ရှိသော အမှုလုပ် ကျွန်ယောက်ျားသည် သင့်အားရှိရာ၏။ ထိုသူအား ဤသို့ အကြံဖြစ်ရာ၏ - ငါသည် ကောင်းမှု

(၆)

တို့ကိုပြုရမူ (ထိုမင်းကဲ့သို့) ဖြစ်ရာ၏။ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရမူ ကောင်းလေစွ”ဟု အကြံဖြစ်ရာ၏။ ထိုသူသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရာ၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို သင့်အား လျှောက် ကြားလျှင် သင်(မင်းကြီး)သည် ဤသို့ ဆိုသင့်ပါမည်လော - “အချင်းတို့ ထိုယောက်ျားသည် ငါ့ထံ ပြန်လာစေလော့၊ အမှုလုပ်ကျွန်ပင် တစ်ဖန် ဖြစ်စေလော့” ဟု ဆိုသင့်ပါမည်လော။

ဤသို့ မဆိုသင့်ပါ အသျှင်ဘုရား၊ စင်စစ်သော်ကား အကျွန်ုပ်တို့ ကပင် ထိုသူကို ရှိခိုးကုန်ရာ၏၊ ခရီးဦးကြိုလည်း ပြုကုန်ရာ၏၊ (ထိုင်ရန်) နေရာကိုလည်း ပေးကုန်ရာ၏၊ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေးအသုံး အဆောင်တို့ကို အလှူခံရန်လည်း ဖိတ်ကုန်ရာ၏၊ ထိုသူအား တရားနှင့် အညီ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လျက် လုံခြုံမှုကိုလည်း စီမံပေးကုန်ရာ၏ ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ် ကျိုးသည် ရှိသလော မရှိသလော။ “ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် ကိုယ်တိုင်သိမြင် ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးသည် ဧကန်ရှိပါ၏ အသျှင်ဘုရား”။ “မင်းကြီး ဤကား ငါသည်သင့်အား ရှေးဦးစွာပြသော မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း”။

နှစ်ကြိမ်မြောက်ရအပ်သော ရဟန်းဖြစ်ကျိုး

ဤ (တိုင်းပြည်)၌ အခွန်ကို ထမ်းဆောင်သော ဥစ္စာစုကို တိုးပွား စေတတ်သော အိမ်ရှင် လယ်သမား ယောက်ျားသည် ဤသို့ အကြံဖြစ် ရာ၏ - မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းကား ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် နတ်ကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စံစားရ၏။ ငါသည် ကောင်းမှုတို့ကိုပြုရမူ (ထိုမင်းကဲ့သို့)

ဖြစ်ရာ၏။ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကိုပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ”ဟု အကြံဖြစ်ရာ၏။ ထိုသူသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရာ၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို သင့်အား လျှောက်ကြားလျှင် သင် (မင်းကြီး)သည် “အချင်းတို့ ထိုယောက်ျားသည် ငါထံပြန်လာစေလော့၊ အခွန်ကို ထမ်းဆောင်သော ဥစ္စာစုကို တိုးပွားစေတတ်သော အိမ်ရှင် လယ်သမားပင် တစ်ဖန် ဖြစ်စေလော့”ဟု ဆိုသင့်ပါမည်လော။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ မဆိုသင့်ပါ။ စင်စစ်သော်ကား အကျွန်ုပ်တို့ ကပင် ထိုသူကို ရှိခိုးကုန်ရာ၏။ ခရီးဦးကြိုလည်း ပြုကုန်ရာ၏။ (ထိုင်ရန်) နေရာကိုလည်း ပေးကုန်ရာ၏။ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေးအသုံး အဆောင်တို့ကို အလှူခံရန်လည်း ဖိတ်ကုန်ရာ၏။ ထိုသူအား တရားနှင့် အညီ စောင့်ရှောက် ကာကွယ်လျက် လုံခြုံမှုကိုလည်း စီမံပေးကုန်ရာ၏။

“မင်းကြီး ဤကား ငါသည် သင့်အား နှစ်ကြိမ်မြောက်ပြသော မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း။”

သာ၍မွန်မြတ်သော ရဟန်းဖြစ်ကျိုး

မြတ်စွာဘုရားသည် အစ၏ကောင်းခြင်း အလယ်၏ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ကောင်းခြင်းရှိသော အနက်နှင့်ပြည့်စုံသော သဒ္ဒါနှင့်ပြည့်စုံ သောတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတော်ကို ကြားနာရသူသည် မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည်မှုကိုရ၏။ ထိုသူသည် ဤသို့ဆင်ခြင်၏ - “လူ့ဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၏။ (ကိလေသာ) မြူထရာ လမ်းကြောင်းဖြစ်၏။ ရဟန်းအဖြစ်သည် လွင်ပြင်နှင့်တူ၏။ လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် ဤမြတ်သောအကျင့်ကို စင်စစ် ပြည့်စုံစွာ စင်စစ် စင်ကြယ် စွာ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့်တူစွာ ကျင့်ခြင်းငှါမလွယ်၊ ငါသည် လူ့ဘောင်မှ

(၈)

ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ”ဟု ဆင်ခြင်၏။ ထိုသူသည် နောင်အခါ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၏။

ဤသို့ ဝင်ရောက်ပြီးသော် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းလျက်နေ၏။ အကျင့် ‘အာစာရ’ ကျက်စားရာ ‘ဂေါစရ’နှင့် ပြည့်စုံ၏။ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှုရှိ၏။ သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ဣန္ဒြေတို့၌ ပိတ်ထားသော တံခါးရှိ၏။ စားဖွယ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိ၏။ အောက်မေ့ခြင်း (သတိ) ဆင်ခြင်ခြင်း (သမ္ပဇဉ်)နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏။

မင်းကြီး စင်စစ်မူကား ဤသို့ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ထိုရဟန်းသည် ယင်းသို့ သီလစောင့်ထိန်းခြင်းနှင့်စပ်၍ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မျှ ဘေးကို မတွေ့မြင်ရ။ ထိုရဟန်းသည် ဤမြတ်သော သီလအစုနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မိမိသန္တာန်၌ **(အပြစ်ကင်းသော ချမ်းသာ)**ကို ခံစား၏။ မင်းကြီးရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် သီလနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။

ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်း

မင်းကြီး ဤလောက၌ ရဟန်းသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်း ‘ရူပါရုံ’ ကိုမြင်သော် (မိန်းမ ယောက်ျားစသော) **‘သဏ္ဍာန်နိမိတ်’**ကို စွဲယူလေ့မရှိ၊ (လက်ခြေစသော အင်္ဂါပြုံးဟန် ရယ်ဟန်စသော အမူအရာ) အမှတ်လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့ မရှိ။ နားဖြင့် အသံ ‘သဒ္ဒါရုံ’ကို ကြားသော်။ပ။ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ ‘ဂန္ဓာရုံ’ ကို နှမ်းသော်။ပ။ လျှာဖြင့် အရသာ ‘ရသာရုံ’ကို လျက်သော်။ပ။ ကိုယ်ဖြင့် အတွေ့ ‘ဖောဠဗ္ဗာရုံ’ ကို ထိသော်။ပ။ စိတ်ဖြင့် သဘော ‘ဓမ္မာရုံ’ကို သိသော် (မိန်းမ ယောက်ျား စသော) သဏ္ဍာန် နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့မရှိ၊ (လက်ခြေစသော အင်္ဂါ ပြုံးဟန် ရယ်ဟန်စသော အမူအရာ) **‘အမှတ်လက္ခဏာ’**ကို စွဲယူလေ့မရှိ၊ (ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည်) ထိုမနိန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းငှါ ကျင့်၏။ **‘မနိန္ဒြေကို စောင့်စည်း၏’**

(၉)

မနိန္ဒြေ၌ စောင့်စည်းခြင်းသို့ရောက်၏။ ထို (ရဟန်း)သည် ဤမြတ်သော ကုန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မိမိသန္တာန်၌ **(ကိလေသာနှင့် မရောသော ချမ်းသာ)**ကို ခံစား၏။

အောက်မေ့ခြင်း-သတိနှင့်ဆင်ခြင်ခြင်း-သမ္မုဇဉ်

မင်းကြီး ရဟန်းသည် ရှေ့သို့ တက်ရာ နောက်သို့ဆုတ်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။ တူရူကြည့်ရာ တစောင်း ကြည့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။ ကွေးရာ ဆန့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။ ဒုက္ခနှင့် သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။ စားရာ သောက်ရာ ခဲရာ လျက်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။ သွားရာ ရပ်ရာ ထိုင်ရာ အိပ်ရာ နိုးရာ ပြောရာ ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၌ ဆင်ခြင်လျက် ပြုလေ့ရှိ၏။ မင်းကြီး ရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် အောက်မေ့ခြင်း ‘သတိ’ ဆင်ခြင်ခြင်း ‘သမ္မုဇဉ်’နှင့် ပြည့်စုံပေ၏။

ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း

မင်းကြီး အတောင်ရှိသော ငှက်သည် ပျံလေရာရာသို့ မိမိ **‘အတောင်သာ ဝန်ရှိသည်’** ဖြစ်၍ ပျံသကဲ့သို့ မင်းကြီး ဤအတူ ရဟန်းသည် ကိုယ်ကို မျှတစေနိုင်ရုံသော သင်္ကန်းဖြင့် ဝမ်းကို မျှတစေနိုင်ရုံသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲ၏။ ထိုရဟန်းသည် သွားလေရာရာသို့ (ကိုယ်နှင့်အတူ ပါမြဲ ပရိက္ခရာမျှသာ ရှိသဖြင့်) တစ်ပါတည်း ယူပြီးဖြစ်၍သာလျှင် သွား၏။ မင်းကြီး ရဟန်းသည် ဤသို့လျှင် ရောင့်ရဲလွယ်ပေ၏။

နိဝရဏငါးပါးကိုပယ်ခြင်း

ထိုရဟန်းသည် (ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟူသော) လောက၌

၁။ မက်မောခြင်း **‘အဘိဇ္ဈာ’**ကိုပယ်၍ ‘အဘိဇ္ဈာ’ကင်းသော စိတ်ဖြင့် ‘အဘိဇ္ဈာ’မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

၂။ ပျက်စီးစေလိုသော ‘ဒေါသ’ကိုပယ်၍ သတ္တဝါတို့၏ အစီး အပွားကို လိုလားလျက် ဒေါသမှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

၃။ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း ‘ထိန မိဒ္ဓ’ကို ပယ်၍ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း ‘ထိန မိဒ္ဓ’မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

၄။ ပျံ့လွင့်ခြင်း ‘ဥဒ္ဓစ္စ’ နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်ခြင်း ‘ကုက္ကစ္စ’ကို ပယ်၍ မိမိသန္တာန်၌ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ‘ဥဒ္ဓစ္စ’ ‘ကုက္ကစ္စ’မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

၅။ ယုံမှားခြင်း ‘ဝိစိကိစ္ဆာ’ကိုပယ်၍ သို့လောသို့လော မရှိသည် ဖြစ်၍ ‘ဝိစိကိစ္ဆာ’မှ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ၏။

မင်းကြီး မိမိ၌ ဤအပိတ်အပင် ‘နိဝရဏ’ တရားငါးပါး ပယ်ပြီး ဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ မြင်သော ထိုရဟန်းအား ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်သော ရဟန်းအား နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ဝိတိ’သည် ဖြစ်၏။ နှစ်သိမ့်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်း၏ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေး၏။ ငြိမ်းအေး သောကိုယ်ရှိသော ရဟန်းသည် ချမ်းသာကို ခံစား၏။ ချမ်းသာသော ရဟန်း၏ စိတ်သည် တည်ကြည်၏။

ပဌမဈာန် ရဟန်းဖြစ်ကျိုး

ထို(ရဟန်း)သည် ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင် အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင် ကြံစည်ခြင်း ‘ဝိတက်’၊ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခြင်း ‘ဝိစာရ’နှင့်တကွဖြစ်သော ‘နိဝရဏ’ ကင်းဆိတ်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ဝိတိ’ ချမ်းသာခြင်း ‘သုခ’ရှိသော ပဌမဈာန် သို့ ရောက်၍ နေ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍ နှစ်သက်ဖွယ် လည်းဖြစ်သော သာ၍မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင် ရသော ရဟန်း ဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

ဒုတိယဈာန် ရဟန်းဖြစ်ကျိုး

မင်းကြီး တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် (ဝိတက်-ဝိစာရ) ငြိမ်းခြင်းကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ စိတ်ကို ကြည်လင်စေတတ်သော၊ တည်ကြည်ခြင်း ‘သမာဓိ’ ကြောင့်ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ပီတိ’ ချမ်းသာခြင်း ‘သုခ’ ရှိသော ဒုတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်း ဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

တတိယဈာန် ရဟန်းဖြစ်ကျိုး

မင်းကြီး တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် နှစ်သိမ့်ခြင်း ‘ပီတိ’ ကိုလည်း မတပ်မက်ခြင်းကြောင့် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ လျစ်လျူရှုလျက် နေ၏။ ချမ်းသာခြင်း ‘သုခ’ ကိုလည်း ကိုယ်ဖြင့် ခံစား၏။ အကြင် (တတိယဈာန်)ကြောင့် ထိုသူကို **“လျစ်လျူရှုသူ သတိရှိသူ ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိသူ”**ဟု (အရိယာပုဂ္ဂိုလ်)တို့သည် ပြောကြားကုန်၏။ (ရဟန်းသည်) ထိုတတိယဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်း ဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

စတုတ္ထဈာန် ရဟန်းဖြစ်ကျိုး

မင်းကြီး တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ရဟန်းသည် ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း၊ ရှေးဦးကပင်လျှင် ဝမ်းသာခြင်း နှလုံးမသာခြင်း တို့၏ ချုပ်နှင့် ခြင်းကြောင့်၎င်း ဆင်းရဲ ချမ်းသာမရှိသော လျစ်လျူ ရှုမှု ‘ဥပေက္ခာ’ ကြောင့်ဖြစ်သည့် **‘သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်း’**ရှိသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍ နှစ်သက် ဖွယ်လည်း ဖြစ်သော သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်း ဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

ဝိပဿနာဉာဏ် (၁)

မင်းကြီး တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ညစ်ကြေး မရှိလတ်သော် နူးညံ့လတ်သော် တည်တံ့လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် (ဝိပဿနာ)ဉာဏ် အမြင်အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ပို့ဆောင်၏။ ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို (ရဟန်း)သည် ဤသို့ သိ၏ -“ငါ၏ ဤကိုယ်ကား ရုပ်ရှိ၏။ မဟာဘုတ်လေးပါး အစုအဝေးဖြစ်၏။ မမြဲခြင်း ပြိုကွဲခြင်း ပျက်စီးခြင်း သဘော ရှိ၏။ ငါ၏ ဤဝိညာဏ်သည်လည်း ဤ (ကိုယ်)၌ မှီတွယ်၏။ ဤ (ကိုယ်)၌ ဆက်စပ်၏”ဟုသိ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ် (၂)

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် စိတ်ဖြင့်ပြီးသော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းခြင်း ‘မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်’ အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ပို့ဆောင်၏။ ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို (ရဟန်း)သည် ဤ (မိမိ)ကိုယ်မှ ‘တစ်ပါးသောရုပ်’ ရှိသော စိတ်ဖြင့် ပြီးသော အင်္ဂါကြီးငယ် အလုံးစုံရှိသော ဣန္ဒြေမချို့တဲ့သော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ် (၃)

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်း ‘ဣဒ္ဓိဝိဉာဏ်’ အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ပို့ဆောင်၏။ ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို (ရဟန်း)သည် များပြားသော တန်ခိုး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြီးစေ၏။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လျက်လည်း

အများဖြစ်သွား၏။ အများဖြစ်လျက်လည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လာ၏။ ကိုယ်ကို ထင်ရှား ဖြစ်စေ၏။ ကိုယ်ကို ပျောက်ကွယ်စေ၏။ နံရံတစ်ဖက် တံတိုင်းတစ်ဖက် တောင်တစ်ဖက်သို့ မထိမငြိဘဲ ကောင်းကင်၌ကဲ့သို့ သွား၏။ မြေ၌လည်း ငုပ်ခြင်းပေါ်ခြင်းကို ရေ၌ကဲ့သို့ ပြု၏။ ရေ၌လည်း မကွဲစေဘဲ မြေ၌ကဲ့သို့ သွား၏။ ကောင်းကင်၌လည်း ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ လျက် အတောင်ရှိသော ငှက်ကဲ့သို့သွား၏။ ဤသို့ တန်ခိုးကြီးကုန်သော ဤသို့ အာနုဘော်ကြီးကုန်သော ဤလ နေတို့ကိုလည်း လက်ဖြင့် သုံးသပ်၏။ ဆုပ်ကိုင်၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင်လည်း ကိုယ်ကို (မိမိ) အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍မွန်မြတ်သည် လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

ဒိဗ္ဗသောတဉာဏ် (၄)

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် နတ်တို့၏ နားနှင့်တူသော ‘ဒိဗ္ဗသောတ’ ဉာဏ်ဖြင့် နတ်၌ လည်းဖြစ်ကုန်သော လူ၌လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဝေးသည်လည်း ဖြစ်ကုန် သော နီးသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော နှစ်မျိုးသော အသံတို့ကို ကြားရ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

စေတောပရိယဉာဏ် (၅)

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် **(သူတစ်ပါးတို့၏စိတ်ကို ပိုင်းခြား)**၍သိသော ‘စေတော ပရိယဉာဏ်’ အလိုငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ပို့ဆောင်၏။ ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို(ရဟန်း)သည် တစ်ပါးသော သတ္တဝါ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်ကို (မိမိ) စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍သိ၏။ မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍မွန်မြတ်

သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

ပုဗ္ဗနိဝါသာနုဿတိဉာဏ် (၆)

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် ရှေး၌ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့၍ သိသော ‘ပုဗ္ဗနိဝါသာနုဿတိ’ ဉာဏ်အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ပို့ဆောင်၏။ ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို (ရဟန်း)သည် များပြားသော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့၏။ ‘ဤမည်သော ဘဝ၌ (ငါသည်) ဤသို့သော အမည် ရှိခဲ့၏။ ဤသို့သော အနွယ် ရှိခဲ့၏။ ဤသို့သော အဆင်းရှိခဲ့၏။ ဤသို့သော ချမ်းသာဆင်းရဲကို ခံစားခဲ့၏။ ဤသို့သော အသက် အပိုင်းအခြား ရှိခဲ့၏။ ထို (ငါ)သည် ထိုဘဝမှ သေခဲ့၍ ဤမည်သောဘဝ၌ ဖြစ်ပြန်၏။’ ဟု ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ ညွှန်ပြဖွယ် (အမည် အနွယ်)နှင့်တကွ များပြား သော ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသောဘဝကို အောက်မေ့၏။ မင်းကြီး ဤသည် လည်း သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်း ဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်း ဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

စုတူပပါတဉာဏ် (၇)

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် ထို(ရဟန်း)သည် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကိုသိသော ‘စုတူပပါတ’ ဉာဏ်အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ပို့ဆောင်၏။ ရှေးရှု ညွတ် စေ၏။ ထို(ရဟန်း)သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သောလူတို့၏ မျက်စိ ထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့်တူသော ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ ဉာဏ်ဖြင့် (သေဆဲသတ္တဝါ၊ ဖြစ်ပေါ်ဆဲသတ္တဝါ၊ ယုတ်သောသတ္တဝါ၊ မြတ်သော သတ္တဝါ၊ အဆင်းလှသော သတ္တဝါ၊ အဆင်းမလှသော သတ္တဝါ၊ ကောင်း သော လားရာရှိသော သတ္တဝါ၊ မကောင်းသော လားရာ)ရှိသော သတ္တဝါ

တို့ကို မြင်၏။ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်သော သတ္တဝါတို့ကို သိ၏။

အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် ‘ကာယဒုစရိုက်’၊ ‘ဝစီဒုစရိုက်’၊ ‘မနောဒုစရိုက်’နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထို (သတ္တဝါ)တို့သည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ငရဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ အချင်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ‘ကာယသုစရိုက်’ ‘ဝစီသုစရိုက်’ ‘မနောသုစရိုက်’နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ထို (သတ္တဝါ)တို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။

မင်းကြီး ဤသည်လည်း သာ၍မွန်မြတ်သည်လည်း ဖြစ်သော ကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးပေတည်း။

အာသဝက္ခယဉာဏ် (၈)

ဤသို့ တည်ကြည်သော စိတ်သည် စင်ကြယ်လတ်သော် နူးညံ့ လတ်သော် တည်တံ့လတ်သော် မတုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ထို (ရဟန်း)သည် အာသဝတို့ကို ကုန်စေသော ‘အာသဝက္ခယ’ ဉာဏ် အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှု ပို့ဆောင်၏။ ရှေးရှု ညွတ်စေ၏။ ထို (ရဟန်း)သည် **“ဤကား ဆင်းရဲ၊ ဤကား ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏အကြောင်း၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ ‘နိဗ္ဗာန်’၊ ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ ‘နိဗ္ဗာန်’သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်”** ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏။

ဤသို့ သိသော ဤသို့ မြင်သော ထို(ရဟန်း)၏ စိတ်သည် ကာမာ သဝမုလည်း လွတ်မြောက်၏။ ဘဝါသဝမုလည်း လွတ်မြောက်၏။ အဝိဇ္ဇာသဝမုလည်း လွတ်မြောက်၏။ လွတ်မြောက်ပြီးလတ်သော် လွတ်မြောက်လေပြီဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ (မဂ်)ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤ(မဂ်)ကိစ္စ

အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီဟု သိ၏။

မွန်မြတ်ဆုံး အကျိုး

မင်းကြီး (နောက်ဆုံး ဖြစ်သော) ဤကိုယ်တိုင် သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုးထက် သာ၍ လွန်ကဲသည်လည်းဖြစ်သော သာ၍ မွန်မြတ်သည်လည်းဖြစ်သော ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရသော ရဟန်းဖြစ်ကျိုး သည်ကား မရှိတော့ပြီဟု ဟောတော်မူ၏။

သရဏဂုဏ်တည်ခြင်း

ဤသို့ ဟောတော်မူသော် မဂဓတိုင်းရှင် အဇာတသတ် မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ - “အသျှင်ဘုရား (တရား တော်သည်) အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ ဥပမာသော်ကား ‘**မှောက် ထားသည်ကို လှန်ဘိ**’ သကဲ့သို့၎င်း၊ ‘**ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ**’ သကဲ့သို့၎င်း၊ ‘**မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကိုပြောကြားဘိ**’ သကဲ့သို့၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ။

အပြစ်ကိုဝန်ခံခြင်း

အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် အကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် တရားစောင့်သော တရားသဖြင့်မင်းပြုသော ခမည်းတော်ကို မင်းစည်းစိမ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သတ်ခဲ့မိပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုအကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို နောင်အခါ စောင့်စည်းခြင်းငှါ အပြစ်ဟု

လက်ခံတော်မူပါ အသျှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

အပြစ်ကိုကုစားခြင်း

မင်းကြီး မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို စင်စစ် လွှမ်းမိုးသွားခဲ့၏။ သင်သည် တရားစောင့်သော တရားသဖြင့် မင်းပြုသော ခမည်းတော်ကို သတ်ခဲ့မိ၏။ မင်းကြီး သင်သည် အပြစ်ကို အပြစ်ဟုမြင်၍ အပြစ်အား လျော်စွာ ကုစားသောကြောင့် သင်၏ ထို(အပြစ်)ကို (အပြစ်ဟု)ငါတို့ လက်ခံကုန်၏။ မင်းကြီး အကြင်သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်ဟု မြင်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကုစား၏။ နောင်အခါ စောင့်စည်း၏။ (ထိုသူ၏) ဤ(ကုစား စောင့်စည်းခြင်း)သည် အရိယာ၏ ဝိနည်းအဆုံးအမ၌ ကြီးပွားခြင်းပင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။

သင်၏အလိုအတိုင်း

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် မဂတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- “အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့ သွားပါကုန်အံ့။ အကျွန်ုပ်တို့သည် များသောကိစ္စ များသောပြုဖွယ် ရှိပါကုန်၏”ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းကြီး ယခုအခါ၌ သွားရန် အချိန်ကို သင်သိ၏။ (သွားရန်မှာ သင်၏အလိုအတိုင်းပင်ဖြစ်၏)ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သောတာပန်တည်ကြောင်းတရား

မြတ်စွာဘုရားသည် မဂတိုင်းရှင် အဇာတသတ်မင်း ပြန်သွား၍ မကြာမီ ရဟန်းတို့ကို (ဤသို့) မိန့်တော်မူ၏- “ရဟန်းတို့ ဤမင်းသည် (မိမိတည်ရာကို မိမိတူးဖွဲ့ခဲ့၏။) ရဟန်းတို့ ဤမင်းသည် (မိမိကိုယ်ကို မိမိ) ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤမင်းသည် တရားစောင့်သော၊ တရား

(၁၈)

သဖြင့် မင်းပြုသော ခမည်းတော်ကို မသတ်မိပါမူ၊ ဤမင်းအား ဤနေရာ
၌ပင်လျှင် ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ
(သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်)သည်ဖြစ်ပေါ်ရာ၏”ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ(တရားတော်)ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်း
တို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို နှစ်လိုကုန်
သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူကြလေကုန်သတည်း။

သာမညဖလသုတ် ပြီး၏။